

Vali Vasilescu

+ Despre cai și cascadorie

Născut la Timișoara, Vali Vasilescu este, la doar 28 de ani, unul dintre cei mai căutați cascadori români. A jucat până acum în 35 de filme, printre care Dracula the Impaler, Highlander IV End Game, Dark Prince, Cold Mountain, Seven Seconds, ca actor și cascador, unele dintre ele cu grad mare de risc. În 2004 s-a stabilit la Ciolpani, unde a înființat propria firmă de cascadorie. „Firma OPG are 3 angajați, iar restul echipei de zece oameni lucrează ca persoane fizice autorizate și-mi taie facturi la fiecare proiect. Avem 150 de cai, dar suntem mai mulți proprietari. Eu dețin 4 cai, care pot fi văzuți și pe pagina mea de internet, www.stunts.ro”, spune Vali Vasilescu. Află mai jos ce a făcut și ce proiecte are pe viitor.

Pot spune că am avut o copilărie fericită și nu am fost mai cascador decât alți copii. Contactul meu cu această meserie a fost pur întâmplare. Ca orice copil, visam să călăresc pe un cal și am reușit să transform acest vis în realitate la singura bază de agrement din București de la acea vreme, respectiv baza de antrenament a cascadorilor. OPG a venit de la sine când am devenit destul de căutat în breaslă; nu am simțit neapărat că pun o afacere pe picioare. Odată cu dispariția categoriei legale de „colaborator” am creat această companie ca să pot lucra legal. Am ales Ciolpani pentru că nu este atât de aproape de București încât să fiu sufocat de îmbăcseala orașului, dar nici prea departe ca să ies din circuitul profesional.

O zi din viața mea la serviciu e de obicei foarte plăcută – sunt unul dintre puținii fericiți care face ceea ce-i place. Deși se consideră că meseria asta este una unde nu ai contracte permanente, totuși antrenamentul meu sau al cailor mă ține tot timpul ocupat.

Cel mai mare risc la care se supune un cascador este însă acela de a nu cântări bine situația. În iureșul și graba unei filmări, trebuie să te asiguri că ai pregătit o cascadă suficient ca să asiguri desfășurarea ei în condiții de siguranță, de câte ori vrea regizorul. Suntem toți obișnuiți cu stereotipul hollywoodian al exploziilor gigant, al mașinilor care zboară zeci de metri prin aer, etc. Și așa cum spectatorul s-a obișnuit să le vadă, ne-am obișnuit și noi să le facem.

Partea cu actoria a venit ca o continuare firească a cascadoriei. Sunt scene mici care presupun scene cu nivel ridicat de risc, preferându-se distribuirea unui cascador pentru a scăpa de bătaia de cap pe care o presupune dublarea unui actor. Acest fapt mi-a permis să joc diverse roluri. Cel mai extravagant lucru care mi s-a cerut vreodată a fost în timpul filmării la Pumpkinhead III, atunci când regizorul mi-a propus să răstorn o mașină astfel încât să arate ca și cum era la un milimetru să nu se rastoarne și să fie suficient de ușoară încât trei actori să iasă din ea nevătați în secvența următoare.

Am în proiect o campanie pentru schimbarea atitudinii românilor vizavi de cai. Sper să se concretizeze în această vară într-o serie de spectacole prin țară cu cailor mei. Problema atitudinii românilor vizavi de cai și animale în general rămâne una de educație. La origini, folosirea bățului de către maestrul ecvestrii, a fost exclusiv ca prelungire a mâinii – fiind un animal mare, nu puteai ajunge la toate zonele numai cu mâinile și picioarele și atunci se folosea cravașa pentru a face semne calului. Damenii mai puțin avizați au văzut doar bățul și au făcut o corelare greșită care s-a perpetuat până azi, din păcate nu numai în România. Cailor nu se băt cu cravașa. Lucrul cu cailor presupune ca animalul să aibă încredere în tine, fapt imposibil odată ce l-ai bătut. Eu vreau ca, pe lângă spectacolul în sine în care publicul va avea ocazia să vadă de aproape reacțiile unui cal lucrat și hrănit corect (hrănitul cailor este iarăși o mare problemă în România), să fac demonstrații de dresură liberă: calul nu are frâu, nu este constrâns în nici un fel și, poate total surprinzător pentru toți cei ce vor vedea demonstrațiile, cailor mei vin la mine când pocnesc din cravașa, nu fug încercând să scape.